

DUNJA BONTEK, violina
MARIJA ANDREJAŠ, viola
MONIKA LESKOVAR, violončelo
MARTINA FILJAK, glasovir

Subota, 1. veljače 2025.
Mala dvorana u 19 sati

OD KVARTETA DO SEKSTETA

OD KVARTETA DO SEKSTETA

DUNJA BONTEK, violina
MARIJA ANDREJAŠ, viola
MONIKA LESKOVAR, violončelo
MARTINA FILJAK, glasovir

Gosti:

KATARINA KUTNAR, violina
DAGMAR KORBAR, viola
BRANIMIR PUSTIČKI, violončelo

Robert Schumann

Glasovirski kvintet u Es-duru, op. 44

Allegro brillante

In modo d'una marcia. Un poco largamente

Scherzo. Molto vivace – Trio I – Trio II

Allegro ma non troppo

Johannes Brahms

Gudački sekstet u B-duru, br. 1, op. 18

Allegro ma non troppo

Andante ma moderato

Scherzo. Allegro molto

Rondo. Poco allegretto e grazioso

DUNJA BONTEK (1988.) diplomirala je violinu u razredu Maje Dešpalj-Begović na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu 2008. godine. Pohađala je poslijediplomski studij na Sveučilištu za glazbu i dramske umjetnosti u Grazu (Institut Oberschützen) u razredu Eszter Haffner. Tijekom školovanja osvojila je mnoge nagrade i priznanja, od kojih se na državnim natjecanjima izdvajaju prve nagrade 2003. (u kategoriji glasovirskog trija), 2004. (u kategoriji violine) i druga nagrada 2002. te počasna diploma na Međunarodnom natjecanju *Alpe-Adria* u Italiji. Godine 2008. primila je počasnu diplomu i posebnu nagradu za glazbenu zrelost, intonaciju i stil izvedbe na Međunarodnom natjecanju *Premio Amici della Musica* u Udinama (Italija). Laureatkinja je 5. Međunarodnog natjecanja za mlade glazbenike *Ferdo Livadić* 2008., a 2010. primila je priznanje kao posebno zapažena na 13. Međunarodnom gudačkom natjecanju *Rudolf Matz* u Dubrovniku.

Fotografija: Matej Grgić

Solistički je nastupila uz Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski orkestar HRT-a, Varaždinski komorni orkestar, Cantus Ansambl, Simfonijski orkestar Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu te Filharmonijski orkestar mladih *Alpe-Adria* iz Gorizije (Italija). Bila je koncertna majstorica Simfonijskoga orkestra Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu i Simfonijskoga orkestra Sveučilišta za glazbu i dramske umjetnosti u Grazu. Sudionica je festivala *Strings only!* i nositeljica nagrade za najperspektivniju mladu umjetnicu. Održala je brojne koncerte u zemlji i inozemstvu. Koncertna je majstorica Varaždinskoga komornog orkestra te članica Human Rights Orchestra, humanitarne inicijative koja uključuje instrumentaliste vodećih europskih orkestara. Suraduje i s Hrvatskim baroknim ansamblom i Zadarskim komornim orkestrom.

Usavršavala se kod uglednih domaćih i inozemnih pedagoga, poput Catherine Mackintosh, Eszter Haffner, Helfrieda Fistera, Valtera Dešpalja, Pavla Zajceva, Milana Čunka, Christiana Eulera i Jürgena Kussmaula. Bila je zamjenica vođe drugih violina u Simfonijskom orkestru HRT-a, a od listopada 2011. članica je Zagrebačke filharmonije na mjestu zamjenice koncertnoga majstora. Godine 2022. položila je audiciju u Londonskom simfonijskom orkestru s kojim je bila na velikoj turneji po Japanu i Južnoj Koreji pod vodstvom Sir Simona Rattlea. Od kolovoza 2024. članica je Simfonijskoga orkestra Stavanger (Norveška) na mjestu drugoga koncertnoga majstora.

Violistica **MARIJA ANDREJAŠ** (1984.) diplomirala je violu na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, u razredu Milana Čunka. Školovanje dopunjuje programima umjetničkoga usavršavanja kod Aleksandra Miloševa i Krešimira Pustičkog. Poslijediplomski studij na Sveučilištu u Stavangeru završava 2018. u razredu Jana Bjørangera. Vođa je dionice viola Sim-

Fotografija: Matej Grgić

fonijskoga orkestra HRT-a i Varaždinskoga komornog orkestra, s kojim i solistički nastupa. Također suraduje s norveškim ansamblom 1B1, Zadarskim komornim orkestrom, Hrvatskim baroknim ansamblom, Simfonijskim orkestrom iz Stavangera i Crnogorskim simfonijskim orkestrom. Članica je Human Rights Orchestra koji djeluje pri međunarodnoj humanitarnoj inicijativi *Musicians for Human Rights*, koja uključuje instrumentaliste vodećih europskih orkestara.

MONIKA LESKOVAR (1981.) kao trinaestogodišnjakinja postala je najmlađa pobjednica Međunarodnog natjecanja *Čajkovski* u Japanu (1995.). Najprije polaznica Glazbenog učilišta *Elly Bašić* u Zagrebu kod Dobrile Berković-Magdalenić, zatim učenica Valtera Dešpalja, diplomirala je i završila poslijediplomski studij na Glazbenoj akademiji *Hanns Eisler* u Berlinu, u razredu Davida Geringasa, gdje je 2006. preuzela mjesto njegove asistentice.

Fotografija: Matej Grgić

Usavršavala se na majstorskim tečajevima Mstislava Rostropoviča i Bernarda Greenhousea. Pobjednica je mnogih međunarodnih natjecanja, među kojima su ARD u Münchenu 2001., *Mstislav Rostropovič* u Parizu, *Roberto Caruana* u Milanu 1999. te *Adam* na Novom Zelandu 2003. Održala je brojne koncerte u Japanu, Belgiji, Francuskoj, Njemačkoj, Danskoj, Mađarskoj, Velikoj Britaniji, Novom Zelandu i Australiji. U sezoni 2010./2011. djelovala je kao prva violončelistica Minhenske filharmonije. Kao solistica nastupala je s orkestrima kao što su Simfonijski orkestar Bavarskoga radija, Moskovska filharmonija, Filharmonija Sendai, Slovenska filharmonija, Sanktpeterburški simfonijski orkestar, Zagrebačka i Essenska filharmonija, Praški i Litavski komorni orkestar, Kremerata Baltica, Simfonijski orkestar HRT-a i Zagrebački solisti te s dirigentima poput Valerija Gergijeva, Thomasa Hengelbrocka, Krzysztofa Pendereckog i mnogih drugih.

Redovito nastupa na vodećim međunarodnim festivalima komorne glazbe, među kojima su Međunarodni čelistički festival u Manchesteru, Festival Akademije Kronberg, Festival Casals, Dubrovačke ljetne igre, Schleswig-Holstein Musikfestival, Mozartfest Würzburg i dr. Suraduje s glazbenicima kao što su Giovanni Sollima, Ivana Švarc Grenda, Boris Berezovski, Sofia Gubaidulina, Jurij Bašmet, Julian Rachlin, Stefan Milenković, Mischa Maisky, Itamar Golan, Gidon Kremer, Mario Brunello, Patti Smith i Janine Jansen. Od 2012. godine predaje na Conservatorio della Svizzera Italiana u Luganu, a od 2017. je docentica na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Svira na violončelu talijanskoga majstora Mantegazze iz 1765. godine, koje joj je darovala Akademija Kronberg, te na violončelu Vincenza Postiglionea iz 1884., koje je dobila na upotrebu od grada Zagreba i Zagrebačke filharmonije.

Pijanistica **MARTINA FILJAK** (1978.) pozornost šire javnosti privukla je 2009., kad je pobijedila i osvojila nagradu *Beethoven* na međunarodnom natjecanju u Clevelandu. Prije toga bila je dobitnica prvih nagrada na natjecanjima *Viotti* (2007.) i *Maria Canals* u Barceloni (2008.) te je bila laureatkinja Natjecanja *Ferruccio Busoni* u Bolzanu. Od tada je surađivala s renomiranim orkestrima, osobito u SAD-u, Njemačkoj, Italiji i diljem Europe te nastupala na pozornicama kao što su Zankel Carnegie Hall u New Yorku, Konzerthaus u Berlinu, Musikverein u Beču, Concertgebouw u Amsterdamu, Palau de la Música Catalana, Sala Verdi i Auditorio u Milanu, Teatro San Carlo u Napulju, Auditorio Nacional de Madrid, Teatro Colon u Buenos Airesu, Ravinia Festival u Chicagu i Salle Gaveau u Parizu.

Fotografija: Zvonimir Feina

Nakon prvoga CD-a sa sonatama Antonija Solera i albuma komorne glazbe s violončelistima Janom Voglerom i Christianom Poltèrom (Sony Classical, 2013.), njezin drugi solistički CD s djelima Schumanna, Bacha/Liszta i Skrjabina objavljen je 2016. (Solo Musica). Godine 2020. album *Light & Darkness* objavio je izdavač Profil Edition Günter Hänssler. Kao solistica nastupala je uz Simfonijski orkestar iz Aachena, Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern, Bremensku filharmoniju, Staatskapelle Weimar, Staatskapelle Halle i Norddeutsche Philharmonie Rostock. Surađivala je i s Filharmonijom Buenos Airesa, Floridskim orkestrom, simfonijskim orkestrima iz Virginije, San Diega i Barcelone, Orkestrom La Verdi Milano, Clevelanskim orkestrom, Orkestrom Münchenskoga radija, Filharmonijom Turku, Japan Century Orchestra, Izraelskim komornim orkestrom i Strasburškom filharmonijom.

Među dirigentima s kojima je surađivala su Michael Schønwandt, Heinrich Schiff, JoAnn Falletta, Stanislav Kočanovski, Marcus Bosch, Alexander Shelley, Hans Graf, Markus Poschner, Sebastian Lang-Lessing, Josep Caballé-Domech, Carlos Miguel Preto, Ivan Repušić, Paul Goodwin i Pascal Rophé. Samo poteklih sezona nastupala je uz Simfonijski orkestar Kansas Cityja i Michaela Francisa, Sjevernonjemačku filharmoniju Rostock i Marcusa Boscha, Simfonijski orkestar iz Bilbaa i Guenthera Neuholda, Simfonijski orkestar HRT-a i Pascala Rophéa, Simfonijski orkestar iz Lihtenštajna i Sebastiana Langa Lessinga, Komorni orkestar Pro Musica s Davidom Danzmayrom, Filharmoniju *Robert Schumann* iz Chemnitza, Simfonijski orkestar RTV Slovenija, Staatsorchester Mainz, Staatsorchester Hamburg pod vodstvom Patricka Hahna, kao i na festivalima Mito u Milanu, Schleswig Holstein u Njemačkoj te u Teatro La Fenice u Veneciji i dvorani Elbphilharmonie u Hamburgu.

Rado sudjeluje u komornom muziciranju, nastupa i surađuje s umjetnicima kao što su kvarteti Szymanowski i Amaryllis, Ensemble Berlin, Dmitri Sinkovski, Radovan Vlatković, Felix Klieser, Andrej Bjelov, Julian Steckel, Monika Leskovar i Eckart Runge. U Hrvatskoj je ovjenčana nagradama *Milka Trnina*, *Vladimir Nazor*, *Orlando* i *Judita*, a 2009. odlikovana je Redom hrvatskoga pletera za postignuća u glazbi.

Katarina Kutnar (1995.) diplomirala je violinu u razredu prof. Leonida Sorokowa na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Usavršavala se na Visokoj školi *Franz Liszt* u Weimaru, u razredu prof. Friedemanna Eichhorna, s profilom komorne glazbe, gdje je magistrirala i upisala koncertantni smjer 2020. godine. Završila je poslijediplomski studij na Mozarteumu u Salzburgu, u razredu prof. Lavarda Skoua Larsena 2021. U vrijeme studija u Salzburgu, baroknu violinu učila je kod prof. Hiroa Kurosakija.

Fotografija: Zvonimir Feina

Usavršavala se na majstorskim tečajevima kod niza uglednih pedagoga: Leonida Sorokowa, Volode Balzalorskog, Marka Žepića, Violete Smailović-Huart, Yove Jordanove, Evgenije Epstein, Friedemanna Eichhornna te Benjamina Schmidta.

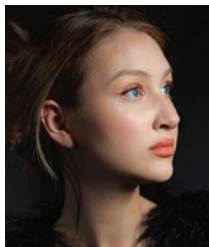
Dobitnica je mnogih hrvatskih i međunarodnih glazbenih nagrada i priznanja, među kojima su: prva nagrada i nagrada za najbolju izvedbu hrvatskoga autora na 15. Međunarodnom natjecanju mladih glazbenika *Ferdo Livadić*, Nagrada *Darko Lukić* (2018.), četvrta nagrada na Međunarodnom violinističkom natjecanju *Vaclav Huml*, Nagrada *Stjepan Šulek* Hrvatskoga društva skladatelja, Rektorova nagrada (2017.), Nagrada *Ivo Vuljević* za najboljega mladog glazbenika 2016. godine, prva i posebna nagrada na Hrvatskom natjecanju mladih glazbenih umjetnika *Papandopulo* (2016.), prva nagrada na 3. *Međunarodnom dunavskom instrumentalnom natjecanju*, pobjeda na hrvatskom izboru za Euroviziju mladih glazbenika te predstavljanje Hrvatske 2012. u Beču i dr.

Kao solistica nastupala je uz Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski orkestar HRT-a, Dubrovački simfonijski orkestar, Hrvatski komorni orkestar, Simfonijski orkestar Hradec Králové u Češkoj, Jena Philharmonie, Simfonijski orkestar Sondershausena u Njemačkoj i komorni orkestar Slovenske filharmonije. Mnoge nastupe ostvarila je kao članica Hrvatskoga baroknog ansambla i ansambla Acoustic Project. Članica je međunarodnih komornih ansambala *Metamorphosen* Berlin i *Splendor Baroque*, s kojima je nastupala u dvoranama kao što su Elbphilharmonie Hamburg te Berlinska filharmonija. Kao treća violina Gudačkoga okteta Oberton svirala je na koncertnim turnejama u Austriji, Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini.

U duu s pijanisticom Katarinom Krpan snimila je nagrađivani album *Daydream*. Od 2022. godine koncertna je majstorica Riječkoga simfonijskog orkestra. Kao nastavnica violine i komornih sastava radila je na Glazbenom učilištu *Elly Bašić* 2021./2022. godine, a od akademske godine 2024./2025. naslovna je asistentica glavnoga predmeta violine na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu.

Dagmar Korbar (1999.) violu je počela učiti u dobi od pet godina kao najmlađa violistica u Hrvatskoj. Godine 2013. upisuje se na Muzičku akademiju u Zagrebu u razredu prof. Milana Čunka. Nakon diplome 2018. godine, počela je studij na Konzervatoriju u Amsterdamu kod prof. Nobuko Imai i prof. Marjolein Dispa, koji završava 2022. godine s najvišim priznanjem. Od sezone

2021./2022. do 2023./2024. bila je zaposlena na mjestu prve viole Nizozemske filharmonije. U listopadu 2024. počinje raditi kao nastavna asistentica viole na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Usavršavala se na brojnim majstorskim tečajevima kod renomiranih pedagoga, kao što su Bruno Giuranna, Tabea Zimmermann, Gilad Karni, Thomas Riebl i Miguel da Silva. Dobitnica je stipendije Međunarodne glazbene akademije u Lihtenštajnu.

Fotografija: Zvonimir Feina

Tijekom školovanja sudjelovala je na mnogobrojnim državnim i međunarodnim natjecanjima, osvajajući prve nagrade kao solistica i u komornim sastavima. Uz ostalo, na natjecanju *Ars Nova* u Trstu osvaja drugu nagradu u kategoriji dua sa sestrom Helgom Korbar; 2024. godine pobijedila je na 12. Hrvatskom natjecanju mladih glazbenih umjetnika *Papandopulo* u Zagrebu, a 2019. na 6. Nacionalnom nizozemskom natjecanju violista. Dobitnica je Dekanove i Rektorove nagrade za izvanredan rad kao studentica Sveučilišta u Zagrebu.

Članica je Ansambla ESPERANZA koji čine stipendisti Međunarodne glazbene akademije u Lihtenštajnu. Kao komorna glazbenica, nastupa na festivalima kao što su: Festival Next Generation u Bad Ragazu, Musikwoche Braunwald (Švicarska), alpenarte (Austrija), Mozartfest u Würzburgu (Njemačka), Festival komorne glazbe Delft, Grachtenfestival, Muze van Zuid Festival (Nizozemska), Festival barokne glazbe *Korkyra*, Festival komorne glazbe *Ostinato*, Varaždinske barokne večeri. U lipnju 2018. prvi put je nastupila kao solistica sa Zagrebačkom filharmonijom, svirajući *Koncert za violu* Williama Waltona u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog. Bila je stipendistica Glazbene mladeži Njemačke i Međunarodne ljetne akademije *mdw* – Sveučilišta za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču.

Violončelist **Branimir Pustički** (1981.) diplomirao je u razredu prof. Valtera Dešpalja na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu te se usavršavao kod Reinharda Latzka u Beču i Jakoba Kullberga u Stavangeru. Laureat je mnogih domaćih i inozemnih natjecanja (*Brahms*, *Lutoslawski*, *Papandopulo*) i dobitnik nagrada; solistički nastupa uz mnoge orkestre i ansamble. Za glazbeni arhiv HRT-a snimio je uz Simfonijski orkestar HRT-a djela za violončelo i orkestar hrvatskih skladatelja Jure Tkalčića, Marka Ruždjaka, Milka Kelemena, Krešimira Seletkovića, Gordana Tudora i Rudolfa Matza, a s Dubrovačkim simfonijskim orkestrom *Koncert za violončelo i gudače* Pavla Dešpalja.

Fotografija: muza.unizg.hr

Uz dugogodišnju komornu suradnju s pijanisticom Petrom Gilming i Triom 1887, često nastupa s istaknutim umjetnicima u Hrvatskoj i inozemstvu. Od 2008. do 2024. bio je solo violončelist Simfonijskoga orkestra HRT-a i Zadarskoga komornog orkestra, a od 2019. je docent violončela na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu.

Svoju umjetničku zrelost **Robert Schumann** (1810. – 1856.) dosegao je tijekom razdoblja u 19. stoljeću u kojemu je komorna glazba postala posrednik između privatnih i javnih prigoda izvođenja glazbe. Ta dualnost došla je do izražaja u napetosti odnosa simfonijskih i tradicionalnih komornih elemenata u njegovim najglasovitijim komornim ostvarenjima: *Glasovirskom kvintetu*, op. 44 i *Glasovirskom kvartetu*, op. 47. Iako su prije njega i Wolfgang Amadeus Mozart i Ludwig van Beethoven, a poslije i Felix Mendelssohn, ponudili modele za glasovirski kvartet, Schumann je prvi utjecajniiji njemački skladatelj koji se okušao u naizgled logičnom i prirodnom, ali prilično zanemarenom spoju glasovira i gudačkog kvarteta – glasovirskom kvintetu. Jedini važniji skladatelj koji je skladao glasovirski kvintet do tada bio je Luigi Boccherini, a tek su Johannes Brahms, Antonín Dvořák i César Franck učvrstili poziciju toga glazbenog oblika.

Fotografija: Wikimedia

Svojim jedinim djelom te vrste, *Glasovirskim kvintetom u Es-duru*, op. 44, Schumann je temeljito transformirao instrumentaciju i glazbeni karakter toga djela, te ga uveo kao neizostavni dio komorne glazbe romantizma. Moguće je da su Schumannov izvor inspiracije bile Mozartove obrade za glasovir uz gudački kvartet triju vlastitih glasovirskih koncerata, jer je, baš kao i ta djela, i Schumannov *Kvintet* na granici koncertantne i komorne glazbe.

Djelo je dovršio u godini istinskoga procvata svojega komornog stvaralaštva – 1842. U travnju te godine naručio je partiture svih Haydnovih, Mozartovih i Beethovenovih gudačkih kvarteta koji su tada bili u tisku, a početkom lipnja počeo je skladati vlastiti gudački kvartet. Do 22. srpnja dovršio je sva tri kvarteta op. 41. U još kraćem vremenu slijedila su dva spomenuta djela za glasovir i gudače, oba dovršena tijekom listopada. Na prvoj, privatno upriličenoj izvedbi *Kvinteta*, 6. prosinca 1842., glasovirsku dionicu svirao je Felix Mendelssohn, a prva javna izvedba održana je u Gewandhausu u Leipzigu 8. siječnja sljedeće godine, kad je za klavirom bila nositeljica posvete, Clara Schumann.

Po mnogočemu, *Kvintet* je Clarin odraz: virtuozna glasovirska dionica odaje počast njezinu umijeću, a ljupke fraze u violi predstavljaju je u intimnijem ozračju. Ona sama ga je rado izvodila i smatrala „sjajnim, punim energije i svježine“.

Prvi stavak, *Allegro brillante*, počinje jednim od najodvažnijih Schumannovih poteza: snažnom temom čvrsta pokreta iz koje je izveden sav ostali tematski materijal stavka, uključujući i izražajnu drugu temu. Drugi stavak, *In modo d'una marcia*, prigušena je koračnica u c-molu koju prekidaju dva silovita kontrastna dijela. Brillantni *Scherzo* temelji se na jednostavnoj uzlaznoj ljestvici genijalno 'uznemirenoj' nizom neočekivanih naglasaka. Sadrži dva trija: prvi s prikriivenom referencom na glavnu temu prvog stavka, a drugi s bučnim seoskim plesom ciganskoga prizvuka. Energični zaključak, *Allegro ma non troppo*, spoj je sonatnog oblika i ronda. Nakon dramatičnoga razvojnog dijela, stavak završava *fugato* kodom koja nas posljednji put podsjeća na dojmljivu temu prvoga stavka.

Još osamdesetih godina 19. stoljeća bilo je očito da glazba **Johannesa Brahmsa** (1833. – 1897.) postaje moćan uzor novim generacijama skladatelja. Iako je bio priznat kao majstor, s redovito izvođenim djelima, dio tadašnje glazbene javnosti zamjerao mu je nedostatak istinske originalnosti i izražajnosti. Mnogi su ga smatrali ponajprije skladateljem komorne glazbe, pa su se i njegove simfonije razmatrale tek kao monumentalizirana komorna djela. Poslije su stručnjaci, poput Theodora Adorna i Carla Dahlhausa, tvrdili da su komorne kvalitete Brahmsove glazbe zapravo ono najnaprednije u njegovu stilu. Upravo je Brahms zaslužan za oživljavanje komornoga izričaja, nakon smrti njegova najvećeg romantičkoga promicatelja – Roberta Schumanna. Tijekom četiri desetljeća Brahms je, od nastanka njegova prvog sačuvanog komornog djela – *Glasovirskog trija*, op. 8 (1854.) do sonata s klarinetom, op. 120 (1894.), stvorio korpus od čak 24 cjelovita komorna djela – svakoako najveći nakon Beethovena.

Fotografija: Wikimedia

Gudački sekstet u B-duru, br. 1, op. 18 drugo je njegovo komorno ostvarenje, čiji se prvi spomen nalazi u skladateljevu pismu Clari Schumann iz studenoga 1859., u kojemu je najavio „barem jedan stavak seksteta za gudače instrumente“. Izrazito samokritičan, osim Clari, Brahms je rukopis *Seksteta* slao i prijateljima, skladatelju Juliusu Ottu Grimmu te violinistu Josephu Joachimu, te uz njihove sugestije (poglavito Joachimove) dovršio djelo do rujna 1860. Već sljedećega mjeseca u Hanoveru je upriličena izvedba u kojoj je sudjelovao Joachim, a potom i u Leipzigu, kad je među glazbenicima bio i violinist Ferdinand David. Više puta djelo je javno izvedeno i u Hamburgu; tamošnji list *Hamburger Nachrichten* ocijenio ga je „jednim od najljepših ostvarenja mladoga skladatelja“. Znakovito je da je izdavač Simrock bio tako impresioniran da je do kraja 1861. objavio i partituru i pojedinačne dionice. Brahms je napisao i verziju za klavir četveroručno, koju je izvodio s Clarom Schumann.

Sekstet čine tri para instrumenata: dvije violine, dvije viole i dva violončela, tj. gudački kvartet s dodanom violom i violončelom, pri čemu ti instrumenti, preuzimajući istaknute uloge, obogaćuju dublje registre ansambla, dodaju nove kontrapunktske linije i jačaju izražajnu kvalitetu sastava. Brahms se u toj dobi prilično mučio s medijem gudačkoga kvarteta (iako je još 1852., kad je prvi put posjetio Claru i Roberta Schumanna, pribilježio skice, tek se 1866. usudio ozbiljnije prionuti pisanju kvarteta, a one prethodne je uništio), pa možemo pretpostaviti da je u gudačkom sekstetu našao medij u kojemu se nije morao uspoređivati s Beethovenovom ostavštinom, kao i mogućnost za slobodnije ovladavanje dionicama. Već četiri godine poslije prvoga, skladao je i svoj drugi sekstet, op. 36. Iako rana, oba djela majstorski su odraz svijetle, tople i plemenite Brahmsove vizije toga žanra u maniri serenade.

Prvi stavak, *Allegro ma non troppo*, u sonatnoj formi, počinje temom u violončelu i ekspozicijom koja sugerira bečki valcer te u nastavku razotkriva tematsku raskoš kojom skladatelj majstorski vlada gradeći cjelinu. Drugi stavak, *Andante ma moderato*, koncipiran je kao tema i šest varijacija, u čemu je Brahms iskazivao osobito majstorstvo; u ovom slučaju temu najprije iznosi viola, izmjenjujući se s violinom i najavljujući dojmljivu zvučnost stavka. Žustri *Scherzo* i, netipično mu karakterom sličan, plesni *Trio* vode u zaključni *Rondo* koji pak glavnom temom u violončelu odaje počast Schubertovu rukopisu, a nastavlja se poigravanjem zvukom šest instrumenata koji se povremeno nadmeću podijeljeni u dva trija, između kontrastirajućih epizoda. Naposljetku, proširena, nabujala kadenca trijumfalno zaključuje Brahmsovo blistavo slavlje gudačkih instrumenata.

GRAD
ZAGREB

PAPANDOPULO KVARTET

8.2.2025. / 3.5.2025.

TRIO ELOGIO

15.3.2025. / 24.5.2025.

DUNJA BONTEK, MARIJA ANDREJAŠ, MONIKA LESKOVAR, MARTINA FILJAK

1.2.2025. / 5.4.2025.

LISINSKI DA CAMERA 24/25